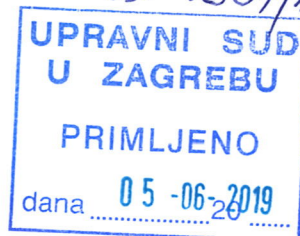

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

SCAN 17.2

10-06-2019

1034

Poslovni broj: Usž-1903/18-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Borisa Markovića, članova vijeća te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja C.I.O.S. d.o.o. Zagreb, Josipa Lončara 15, kojega zastupa opunomoćenik Jurica Tončić, odvjetnik iz Zagreba, Ignjata Đorđića 19, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe TECHTEX d.o.o Varaždin, Adolfa Wisserta 3/a, koju zastupaju opunomoćenici, odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Josip Kozjak i Miroslav Rendić, Varaždin, Franjevački trg 11, radi predstečajne nagodbe, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2837/16-10 od 27. veljače 2018., na sjednici vijeća održanoj 6. prosinca 2018.

presudio je

- I. Žalba se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2837/16-10 od 27. veljače 2018.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavane presude odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/II-423-01/15-01/701, urbroj: 513-04/16-2 od 5. lipnja 2016. i zahtjev za naknadu troška upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn. Točkom II. izreke presude odbijen je zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn.

Navedenim rješenjem tuženika odbijena je tužiteljeva žalba izjavljena protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća HR02, klasa: UP-I/110/07/15-01/8168, urbroj: 04-06-15-8168-110 od 06. listopada 2015. kojim su utvrđene tražbine vjerovnika prema tablicama koje su sastavni dio rješenja. Utvrđeno je da ukupno prijavljene tražbine iznose 669.861.137,80 kn, ukupno utvrđene tražbine iznose 613.074.560,38 kn, te je ukupan iznos osporenih tražbina 61.314.305,29 kn. Utvrđeni su razlučni i izlučni vjerovnici te da ukupan iznos osporenih tražbina ne prelazi 25% vrijednosti prijavljenih tražbina, zbog čega je utvrđeno da su se stekli uvjeti za nastavak postupka.

Tužitelj (u daljnjem tekstu: žalitelj) pobija prvostupanjsku presudu zbog svih, zakonom propisanih, razloga. U žalbi u bitnom ističe da nije pravilan zaključak prvostupanjskog suda kako u odnosu na njegovu prijavljenu, spornu, tražbinu ne postoji ovršna isprava. Navodi da je uz tužbu dostavio ovjerene sporazume o osiguranju tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 29. srpnja 2014., OV-4092/14, OV-4094/14, OV-4093/14 i OV-4095/14, koji imaju snagu ovršne javnobilježničke isprave. Naglašava da

je založno pravo upisano u zemljišnim knjigama te da je prvostupanjski sud donio pogrešnu odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva. Smatra da okolnost što dužnik više nije upisan kao vlasnik predmetnih nekretnina nije od utjecaja na priznavanje žalitelju statusa razlučnog vjerovnika. Mišljenja je da je ugovor kojim je dužnik, tadašnji vlasnik predmetnih nekretnina, u vrijeme dospijeca obveze, otuđio nekretninu u korist društva T-PRO USLUGE d.o.o., koje je povezano društvo s dužnikom, nema utjecaja na rješavanje konkretne upravne stvari budući da je riječ o ništetnom ugovoru, a o čemu sud pazi po službenoj dužnosti. Predlaže da ovaj Sud poništi osporavanu presudu, usvoji tužbeni zahtjev i dosudi mu naknadu troškova upravnog spora.

Uredno pozvani tuženik i zainteresirana osoba nisu dostavili odgovore na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući presudu prvostupanjskog suda i postupak koji joj je prethodio u granicama propisanim člankom 73. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS), Sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se prvostupanjska presuda pobija žalbom, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Prvostupanjski sud je utvrdio da je u postupku predstečajne nagodbe nad zainteresiranom osobom 6. listopada 2015. održano ročište za utvrđivanje tražbina na kojemu su, u skladu s člankom 60. stavcima 2. i 3. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“, 108/12., 144/12., 81/13. i 112/13.; u daljnjem tekstu: ZFPPN), utvrđene tražbine vjerovnika o kojima je postignuta suglasnost između dužnika i vjerovnika o njihovu postojanju i visini te tražbine za koje postoji ovršna isprava, kao i one tražbine za koje nisu podnesene prijave vjerovnika, ali je njihovo postojanje i visinu dužnik naveo u izvješću iz članka 42. ZFPPN-a. Istoga dana doneseno je rješenje o utvrđenim tražbinama. Uvidom u tablicu prijavljenih/utvrđenih/osporenih tražbina za dužnika utvrđeno je da obveza dužnika prema žalitelju (vjerovniku), sukladno izvješću dužnika, iznosi 0,00 kn, iznos tražbine prema prijavi vjerovnika iznosi 7.578.426,00 kn, utvrđeni iznos tražbine je 7.578.426,00 kn, osporeni 0,00 kn, uz naznaku da ovršna isprava postoji. Nadalje, pod rednim brojem 27. navedeno je da obveza prema žalitelju (vjerovniku), prema izvješću dužnika iznosi 0,00 kn, iznos tražbine prema prijavi 34.102.917,00 kn, utvrđeni iznos je 0,00 kn, osporeni iznos 34.102.917,00 kn, uz naznaku da ovršna isprava ne postoji. Budući da nekretnine na kojima postoji zabilježba upisana u zemljišne knjige, nisu u vlasništvu dužnika, prvostupanjski je sud ocijenio pravilnim zaključak tuženika kako žalitelj nije razlučni vjerovnik, već obični vjerovnik za taj iznos prijavljene tražbine. U obrazloženju osporavane presude prvostupanjski sud, nadalje, ističe da u postupku predstečajne nagodbe tražbine ne utvrđuje nagodbeno vijeće, već ono konstatira priznavanje, odnosno osporavanje tražbina od strane dužnika, na temelju tog izjašnjenja i prijave vjerovnika sastavlja se posebna tablica ispitanih tražbina u koju se za svaku pojedinu tražbinu unosi u kojoj je mjeri utvrđena, odnosno osporena, prema članku 60. stavku 5. ZFPPN-a. Nagodbeno vijeće donosi rješenje kojim odlučuje o tome u skladu s člankom 60. stavkom 7. ZFPPN-a, a sve osporene tražbine vjerovnika koje nisu prihvaćene mogu se ostvarivati, odnosno utvrđivati u drugim postupcima, dok ocjena ništetnosti ugovora o kupoprodaji nije u nadležnosti toga tijela. Predmet predstečajne nagodbe nesporna su dugovanja i potraživanja koja su u postupku utvrđena na temelju dostavljene vjerodostojne dokumentacije, a što je utvrđeno u tablici koja je sastavni dio prvostupanjskog rješenja. Polazeći od činjenice da žalitelj za svoju tražbinu nema ovršnu ispravu, a imajući na umu i okolnost da o postojanju i visini tražbine ne postoji suglasnost dužnika i vjerovnika, prvostupanjski je sud prihvatio ocjenu tuženika da se žaliteljevi prigovori temelje na pogrešnom pravnom shvaćanju mjerodavnih odredaba

ZFPPN-a. Stoga je, ocijenivši osporavano rješenje tuženika zakonitim, prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev.

Polazeći od činjeničnog stanja utvrđenog u upravnom postupku koje žalitelj svojim navodima u prvostupanjskom upravnom sporu, kao ni žalbenim navodima, nije doveo u sumnju, ovaj Sud smatra da je u konkretnom slučaju prvostupanjski sud pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo odbivši tužbeni zahtjev. Pritom Sud naglašava da članak 60. stavak 2. ZFPPN-a propisuje da se utvrđenim tražbinama smatraju tražbine u pogledu kojih postoji suglasnost između dužnika i vjerovnika o postojanju i visini tražbine te tražbine za koje postoji ovršna isprava, osim ako dužnik raspolaže javnom ili javno ovjerovljenom ispravom kojom dokazuje da je tražbina prestala. Stoga je u konkretnom je slučaju odlučna okolnost da o spornoj, prijavljenoj, tražbini žalitelja prema dužniku nije postignuta suglasnost između vjerovnika i dužnika, niti postoji ovršna isprava koja bi glasila na dužnika, zbog čega prvostupanjski sud pravilno zaključuje da je riječ o spornoj tražbini koja ne može biti predmetom predstečajne nagodbe.

Osvrćući se na žalbene navode o postojanju javnobilježničkih isprava koje dokazuju žaliteljevo založno pravo na nekretninama pa time i njegov status razlučnog vjerovnika, valja istaknuti da članak 56. stavak 1. ZFPPN-a određuje značenje pojma razlučnih vjerovnika propisujući da su to oni vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na kojoj dužnikovoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi. Budući da podaci iz spisa predmeta upućuju na zaključak da žalitelj nema upisano založno pravo na dužnikovim nekretninama, već na nekretninama trećega, to nema osnove za zaključak da bi žalitelj bio razlučni vjerovnik u smislu članka 56. stavka 1. ZFPPN-a. S obzirom na odredbu članka 56. stavka 1. ZFPPN-a, koja ne daje prostora za različita tumačenja pojma razlučnog vjerovnika, valja istaknuti da su za ovaj žalbeni postupak irelevantni žalbeni navodi o povezanosti dužnika i pravne osobe na čijim nekretninama je upisano založno pravo, niti se u ovom postupku može ispitivati valjanost ugovora o prijenosu nekretnina s dužnika na drugu pravnu osobu.

Slijedom iznesenog, na temelju članka 74. stavka 1. ZUS-a, valjalo je odlučiti kao u točki I. izreke presude.

Budući da žalitelj nije uspio u žalbenom postupku, nema zakonske osnove za prihvaćanje njegova zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka. Stoga je, na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a, odlučeno kao u točki II. izreke.

U Zagrebu 6. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštení službenik

Tanja Nemčić

